

[Justitsministeren.]

tidspunkt liv er beskyttet efter FN-konventionen, er holdt åbent, dvs. at der ikke er taget stilling til, om fostre er omfattet af bestemmelsen. Forarbejderne til konventionen bekræfter, at det har været hensigten at holde spørgsmålet åbent. FN-konventionen er endnu ikke trådt i kraft, og de organer, som kan behandle spørgsmålet om dens overholdelse, er således ikke oprettet. Indtil disse organer etableres og måtte træffe afgørelse i anden retning, er det overladt til hver enkelt stat at afgøre, om den vil antage, at konventionen omfatter fostre; men selv om dette antages, er det naturligvis ikke af den grund udelukket at tillade svangerskabsafbrydelse, som ikke kan hævdes at være vilkårlig, hvis den sker for at varetage anerkendelsesværdige interesser.

Det har i indlæg i dagspressen været hævdet, at menneskerettighedskonventionens forbud mod henrettelse af gravide kvinder skulle være udtryk for, at svangerskabsafbrydelse ikke er tilladt. Jeg kan ikke være enig heri. Henrettelsessituationen er jo en ganske anden end den situation, hvor svangerskabsafbrydelse sker efter en kvindes ønske under iagttagelse af lovens betingelser herfor.

I artikel 2 i den europæiske menneskerettighedskonvention, som Danmark har tiltrådt, er fastsat, at ethvert menneskes ret til livet er beskyttet ved lov; ingen må forsætligt berøves livet undtagen ved fuldbyrdelse af en dødsdom, afsagt af en domstol i tilfælde, hvor der ved lov er fastsat dødsstraf for den pågældende forbrydelse. Denne bestemmelse lader også spørgsmålet om, fra hvilket tidspunkt menneskeligt liv er omfattet af konventionen, stå åbent. Der er således intet som helst grundlag for at hævde, at lovforslaget skulle være i strid med menneskerettighedserklæringen eller med Europarådets eller FNs menneskerettighedskonvention.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de principielle sider i denne sag; jeg har udtalt mig gentagne gange fra denne talerstol derom. Men der er stillet nogle bestemte spørgsmål til mig, som jeg skal søge at besvare.

Hr. Falk Hansen har spurgt mig om samrådenes praksis efter § 12 i den sidste del af marts måned — altså den tid, der går indtil

et eventuelt vedtaget lovforslag kan træde i kraft — og har dér henvist til, at der kunne komme til at foreligge tilfælde, hvor vi ville komme til resultater, som ikke var ønskværdige. Jeg vil i den anledning henvise til dispensationsadgangen i § 12; det er meningen, at det netop skal klares gennem denne. Jeg vil gerne sige til hr. Morten Lange, som jeg sagde for et øjeblik siden, at der ikke er nogen principiel forskel på grundlaget for denne lov og grundlaget for loven af 1956.

Til hr. Johan Nielsen vil jeg gerne sige, at skrivelserne fra gynækologerne af mig er oversendt til udvalget tillige med en kommentar fra ministeriets side. Den er optaget i de bilag, der er optrykt til betænkningen. Jeg kan i øvrigt sige, at jeg havde en lang konference med gynækologerne, og det er aldeles ikke mit indtryk, at man dér var bestemt imod, at vi lavede denne ændring af loven.

Til hr. K. Axel Nielsen vil jeg gerne sige, at jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at der ikke bliver noget brud mellem den praksis, der er gældende nu, og den, der bliver gældende, hvis forslaget her bliver vedtaget. Jeg kan love, at ankenævnet får tilstillet beretningen om disse forhandlinger, og heraf vil det, tror jeg, fremgå, hvad det er, vi har været enige om; det er netop det, som hr. K. Axel Nielsen ønsker.

Der er flere af de foregående talere, der har givet udtryk for, at også de i denne sag har respekt for andre anskuelser end deres egne. Jeg er ganske enig heri, og jeg vil gerne sige, at denne respekt for andres meninger efter min opfattelse også bør gælde fru Lis Møller, både det, hun har givet udtryk for her, og det, der er kommet til udtryk i kronikken; jeg har ikke læst den, men det er, så vidt jeg ved, kun det samme, som hun har givet udtryk for fra denne talerstol.

Lis Møller: Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig forstod hr. Falk Hansens ophidselse over kronikken i Kristeligt Dagblad i dag. Det er simpelt hen uddrag af de ordførertaler, jeg har holdt om denne sag her i tinget. Jeg må fastholde, som jeg gjorde ved anden behandling, og som jeg hele tiden har gjort, at svangerskabsafbrydelse er afbrydelse af liv. Vi afbryder liv nu af sociale grunde, og derfor er det efter min mening heller ikke mærkeligt, hvis andre bliver nervøse. Der